

Коледнитѣ камбани звѣнѣха надъ цѣлия градъ. Зимниятъ день блестѣше отъ студъ. По уличката къмъ училището бързаха деца и викаха: „Хайде беей, хайде на представление!“

При вратата на стаята се мждрѣше Асенъ и събираше въ една тепсия парчета кървавица и парчета баница. Повечето деца нѣмаха съ какво да платятъ, но всички влѣзоха вжтре. Все пакъ събраха доста нѣщо. Вжтре разпореждаше Коста. Една голѣма черга закриваше дъното на стаята: тамъ бѣше сцената. Диньо се мждрѣше въ жгъла, стисналъ вжжето, за да вдигне завесата, а Савата, като генералъ, се разхождаше важно нагоре-надолу и току се пѣхаше задъ чергата. Отвреме-навреме оттамъ се чуваше силенъ тропотъ.

Чиноветѣ се изпълниха. Стотина очи блестѣха, опулени, ухилени, нѣкои чакъ уплашени.

— Бате бе, ще гърмятъ ли? — питаше едно малко момченце.

— Нѣма да гърмятъ, ами ще разиграватъ мечка! — обади се нѣкой.

— Олеле, страхъ ме е! — извика едно момиченце.